

rahhwa suust weel jõndnud kustu koguda ja iites-panna.

Meie aial on ka need wiimadsedgi mälestused meie rahwa meelest ära hakanud kaduma, mis mita hea tunnistus meie aegse rahhwale ei ole. Jumal aga hoidku meid selle eest, et nende mälestuste kustumistega ihes ka wana eesti wõlmeist ei lahkuks. (Kolm isamaa lõnet.)

Muust räästas ja ööpik.

Ühe rikka mehe majas rippusid kaks linnu puuri: ühe sees oli üks muust räästas ja teise sees üks ööpik wangi. Räästalle oli ta peremees 2 laulu wiisi õpetanud ja neid ta krääksutas nii sageste, kui aga ta peremees jeda tegema jundis. Ööpik aga laulis nõnda, kudas Jumal talle laulu loonud oli, kui ka mitte nõrma rõõmsaste nagu tominga ladwas; sest ta wangi põli tegi ta südame kurnaks ja ta laulu heli kurtis priidust taga. Ühe selle oli ta süda alati oma peremehe peale täis, et miks see teda wangi heitnud oli ning kui peremees wähest ka puuri juure tuli ja ööpiku ilusat laulu oma meelejahutusels kuulda tahtis, ja weel pealegi meelitades ööpiku laulda palus, siis seisis see wait kui lull. Niisugust olekut oli räästas

juba mitu korda ööpikule nina peale wisanud, teda patuseks sõimand ja iseennast pühaks kiitnud. Ühel päawal, kui ta jälle wana moodi oma peremehe käsu peale ta meelepärast wiisi krääksus, andis see talle tüli sukkurt. „Waata naaber“, kiitles ta, „kui sa ka nii alandlik oleks ja kohe oma peremehe käsu peale laulaks, siis sa saaks ka sukkurt.“ — „Krääksu aga sina peale, mis su wangiastaja sind krääksuda käsib,“ wastab ööpik, „minu ükändane troost mu wangi põlmes on mulle mu Jumalast loodud lauluand.“ —

Mu isamaa.

Mu isamaa,
Kui launis sa!
Su rinnal hiied kohawad;
Su kargal ta,
Ja nõgus ka
Meil wiljad kangest mihawad.
Sest laulan ma
Sull' Maarja-maa:
End rõõmusta mu isamaa,
Mu armas kallis Eestimaa!

Mu isamaa,
Kui rikas sa!